

НЕ ХВАРЭЙ! О, МАЯ БЕЛАРУСЬ, НЕ ХВАРЭЙ!

ЯК ЦЯБЕ ВЫБАВІЦЬ З ГЭТАГА ГОРА?

26 красавіка 1996 г.
пятніца, № 107 (22910)

● цана 1000 рублёў

ДЗЕСЯЦЬ ГАДОЎ ПАД ЧАРНОБЫЛЕМ:

□ Ці змагілі ў Беларусі абараніць заложнікаў ядзернай катастрофы? 1-я—2-я стар.

□ Ніл Гілевіч: «О, мая Беларусь на пакутным крыжы, Гэта бачачы ўсё — як мне жыць, адкажы?» 1-я—2-я стар.

□ Сямікласнік Яўген Бязлепкін: «Добры дзень, мой дарагі каштанчык!» 1-я—2-я стар.

ЗВЯЗДА

● выдаецца са жніўня 1917 г.

● БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

ЗВАРОТ

ПРЭЗІДЭНТА РЭСПУБЛІКІ БЕЛАРУСЬ А. Р. ЛУКАШЭНКІ ДА БЕЛАРУСКАГА НАРОДА Ў СУВЯЗІ З 10-ГОДДЗЕМ З ДНЯ АВАРЫІ НА ЧАРНОБЫЛЬСКОЙ АЭС

Дарагія сячыннікі!

Паважаныя грамадзяне Рэспублікі Беларусь! Мінута дзесяці гадоў з той трагічнай ночы, калі на Чарнобыльскай атамнай электрастанцыі адбылася страшная па сваім выніках катастрофа.

У тую гора красавіка дні 1986 года мы сутыкнуліся з бядой, якой яшчэ не ведала чалавечтва.

Чарнобыльская трагедыя аблаліла мільёны людскіх лёсаў — кожнага пятага беларуса.

Больш за два мільёны чалавек, якія жылі на чвэрці тэрыторыі рэспублікі, падвергліся радыяцыйнаму ўздзеянню.

Паводле самых прыблізных падлікаў, эканамічны ўрон, нанесены Беларусі гэтай аварыяй, склаў 32 гадовыя бюджеты рэспублікі, ці 235 млрд. долараў ЗША.

Яна вывела з гаспадарчага абароту велізарныя плошчы вельмі ўрадлівых зямель.

На чарнобыльскіх тэрыторыях спынілі работу калі трохсот аб'ектаў народнай гаспадаркі, 95 вальні, 54 буйныя сельскагаспадарчыя аб'яднанні, 600 школ і дзіцячых садкоў, 550 прадпрыемстваў гандлю, грамадскага харчавання і бытавога абслугоўвання. Жыхары вымушаны пакінулі звыш чатырысот населеных пунктаў.

За гэтай статыстыкай — лёсы канкрэтных людзей, іх надзеі.

Для таго, каб знайсці правільныя рашэнні на сёння і заўтра, мы павінны атрымаць урокі з першых дзесяці гадоў пасля Чарнобыля.

Усе мы памятаем, які гэта быў час. Маштабы чарнобыльскай катастрофы спачатку не змагілі адэкватна адказаць на тую бяду, якая кіравала краіну, але і сусветнае супольніцтва. Былі спробы замочвання, трагічныя памылкі.

Але было і іншае — на пераадоленне вынікаў Чарнобыля былі мабілізаваныя рэсурсы велізарнай дзяржавы. Упэўнены, калі б Савецкі Саюз працягваў існаваць, то многія чарнобыльскія праблемы былі б ужо вырашаны. Дастаткова сказаць, што ў 1995 годзе пры наймаверным напружанні эканомікі Беларусь змагла накіраваць на пераадоленне чарнобыльскай бяды сродкі ў памеры дзесятых часткі ад аб'ёму сродкаў, якія выдзяляліся на гэтыя мэты ў СССР.

Калі я быў народным дэпутатам і выступаў у 1991 годзе супраць развалу Савецкага Саюза, я перш за ўсё думаў аб тым, што будзе, калі Беларусь застанецца з чарнобыльскай бядой сам-насам.

Але ў той час палітычны амбіцы ўзялі верх над інтарэсамі народа. Вядомыя палітыкі выкарысталі чарнобыльскую трагедыю як казырную карту ў сваёй палітычнай гульні. Замест шчырных і ўважальных адносінаў да вырашэння праблем, выкліканых чарнобыльскай катастрофай, яны практыкавалі правядзенне мітынгаў, імкнучыся аказваць націск на органы ўлады і кіравання.

Вось ужо дзесяці гадоў палітычныя авантурысты разгавяраюць гэту карту, нікога не робячы для людзей, якія пацярпелі ад катастрофы. У гэтыя дні яны зноў спрабуюць выкарыстаць Чарнобыль для таго, каб напярэць свой палітычны капітал.

У сувязі з гэтым заўважым: нікога, спадары, у нас не атрымаецца. Народ не той...

Важнейшы ўрок мінутага дзесяцігоддзя заключаецца ў наступным: чарнобыльскую трагедыю, народнае гора нельга пераўтвараць у інструмент здавальнення чыіх бы там ні было палітычных амбіцый. Пара зразумець, што раздзіма ў нас адна, зямля таксама адна.

Усе мы павінны аб'яднацца ў імя выжывання нацыі і пераадолення нашай агульнай бяды.

Першай і галоўнай, безумоўна, для нас сёння застаецца праблема захавання здароўя людзей: дзяцей, ліквідатараў, усіх, хто пацярпеў ад аварыі.

Абавязак дзяржавы — прадставіць усім пацярпелым медыцынскую дапамогу ў тым маштабе, які не абавязаны ім у гэты складаны час.

Пад асабым кантролем Прэзідэнта будзе знаходзіцца лічэнне паўтары тысячы ўзростаў дзяцей. Для аздораўлення дзяцей будзе працаваць беларуская аздораўчая на нашай тэрыторыі і за мяжой.

Мы дагаворыліся з расійскай краінай аб выкарыстанні санаторыяў Расійскай Федэрацыі для аздораўлення нашых грамадзян, якія пацярпелі ад Чарнобыля.

У падтрымку здароўя людзей прымаюць удзел і розныя фонды. На гэтыя жаль, некаторыя з іх спрабуюць рабіць грошы на чарнобыльскай бядзе. Дзяржава не можа абыхавацца глядзець на тое, як на народных гора нажываюцца чыноўнікі, камерсанты, дзяццы псеўдачарнобыльскіх фондаў.

Трэба ўстанавіць жорсткі грамадскі кантроль за размеркаваннем гуманітарнай дапамогі, што падастаецца з-за мяжы. Яна павінна даходзіць да адрасатаў, а не асцядаць у камерцыйных ларэх. Асноўная частка гуманітарнай дапамогі будзе паступаць па дзяржаўнай лініі.

Не менш важнай задачай з'яўляецца стварэнне нармальнага ўмоў для жыцця людзей на забруджаных тэрыторыях.

Літаральна гэтымі дні я наведваў чарнобыльскія раёны, з болей у сэрцы назіраў, у якіх непрыятных умовах жывуць нашы людзі.

Асабліва мяне абурала, што мясцовыя ўлады не робяць для людзей таго, што ў іх сілах. Арганізацыя і падтрыманне аўтобусаў руху, падвоз харчавання, забяспечэнне лекамі і многія іншыя пытанні ў жыцці людзей павінны вырашацца мясцовымі краінамі.

У кожным чарнобыльскім раёне трэба ўзяць на ўлік і падтрымаць усіх адзіночкі, хворых, якія не маюць сродкаў для нармальнага жыцця. Міністэрствам фінансаў будзе гэтага мэтавым назначэннем будучыя выдзелены сродкі чарнобыльскім райвыканкомам.

Мы павінны захаваць бясплатнае харчаванне ў школах, дзіцячых садках і яслях. Бясплатна павінна быць аздораўленне людзей, якія жывуць у чарнобыльскай зоне.

Учора мной аддадзена распараджэнне ўраду аб захаванні бясплатнага харчавання і бюджэтнага фінансавання аздораўлення дзяцей на тэрыторыях, прызнаных аварыяй.

Сучаснае і будучае гэтых раёнаў у многім залежыць ад наяўнасці ўрачоў у бальніцах і настаніўкаў у школах. Становіцца, яно складаецца ў гэтай сферы, больш не можа быць цярплым.

Міністры І. Драбшэўская, В. Стражаў, І. Кенік нясучы персанальную адказнасць за тое, каб да 1 верасня бягучага года ўсе пасады медыкаў і педагогаў у чарнобыльскай зоне былі ўключаны ў адрасат.

Цяпер мы пачынаем пакідаць плады раней ўчыненага бяздольнага адсялення з чарнобыльскай зоны насуперак жаданню людзей. Сёння многія яраўтаюцца ў свае пакінутыя дамы, бо хочуць жыць і працаваць у родных мясцінах.

Перакананы, што ўлада не мае права ставіць перашкоды на шляху гэтых людзей. Гэта будзе не

па-хрысціянску, не па-людску.

Есць надзея, што некаторыя пацярпеўшыя раёны пры мэтанакіраванай дзяржаўнай падтрымцы з цягам часу могуць быць вернуты да жыцця. Паважаныя сябры, мы яшчэ вернемся ў свае вёскі, на сваю зямлю. Я ў гэтым перакананы. З майго боку вы атрымаеце ўсялякую падтрымку.

Даследаванні апошніх гадоў сведчаць аб тым, што пры правядзенні комплексу спецыяльных агра-тэхнічных, аграхімічных і іншых работ мы можам на гэтых землях атрымаць экалагічна чыстую прадукцыю. А насельніцтва пры захаванні ахоўных ме-раў зможа нармальна жыць і забяспечваць сябе.

Усё гэта можа быць дасягнута толькі пры ўмове мэтавага выкарыстання сродкаў, перш за ўсё ў чарнобыльскай зоне. Ранейшая практыка, калі сродкі, што выдзяляліся на чарнобыльскія патрэбы, размяркоўваліся па ўсёй тэрыторыі краіны, сябе не апраўдала.

Упэўнены, што ў чарнобыльскіх раёнах павінны быць узорны парадкава ўсім. Тут павінна быць якаснае будаўніцтва, высокія стандарты медыцынскага і бытавога абслугоўвання, работы і адпачынку. Тое, што я ўбачыў у Хойніцкім раёне, пераконвае мяне ў тым, што такі ўзровень арганізацыі зусім рэальны. Трэба толькі належным чынам узяцца за справу.

Пытаннем, якое закранае лёсы соцень тысяч людзей, з'яўляецца палітычнае ўмоў жыцця перася-ленцаў.

На гэтыя мэты дзяржава выдзяляе вялікія сродкі, але выкарыстоўваюцца яны не заўсёды эфек-тыўна.

Калі я быў гэтымі днямі ў Магілёўскай вобласці, сутыкнуўся з фактамі абуральнай безадказнасці.

Пабудаваныя для перасяленцаў, але не ўведзеныя ў эксплуатацыю пасёлкі знаходзяцца ў запущаным стане, раскрадаюцца.

Людзі скардзяцца на безуладдзе і абыхаваецца кіравніцтва, на цэны, якія без канца накручваюцца базы Белкаапіса. Часта насельніцтва не можа купіць самае элементарнае, перш за ўсё медыка-менты.

Прама на нарадзе ў Магілёве за нездавальняючае ўтрыманне чарнобыльскіх пасёлкаў я вымушаны быў зняць з пасад шэраг мясцовых чыноўнікаў.

Улада павінна ўважліва ставіцца да патраб і кло-патаў перасяленцаў, улічваць існуючы ўклад іх жыцця. Тыя, хто займаўся і хочучы займацца зем-ляробствам, павінны атрымаць участкі блізка ад месца пражывання, асабліва тыя, каго перасялілі ў гарады.

Калі чалавек хоча жыць у вясковым доме, яго нель-га прымушаваць пераехаць у кватэру гарадскога тыпу.

Аднак і людзям, якія ўладкоўваюць сваё жыццё на новых месцах, трэба разумець, што сёння дзяр-жава не мае магчымасці ў пажаданых памерах фінансавання чарнобыльскія праблемы.

У ходзе паездкі па Брэсцкай, Гомельскай і Магі-лёўскай абласцях я яшчэ раз пераканаўся ў неаб-ходнасці вырашэння ўжо ў гэтым годзе шэрагу буй-ных праблем, якія закранаюць інтарэсы ўсіх чарно-быльцаў.

Нам трэба ў бліжэйшыя дні пачаць перагляд пра-вавой базы ўсёй дзейнасці па мінімізацыі вынікаў чарнобыльскай катастрофы.

Неабходна змяніць пенсійнае заканадаўства для та-го, каб больш поўна ўлічыць інтарэсы тых, хто пацярпеў ад чарнобыльскай аварыі.

Трэба ўстанавіць дапамогі на догляд дзяцей, аплату маці ў час дэкрэтнага водпуску, бясплатнае дзіцячае харчаванне.

Неабходна ўнесці карэктывы ў цэнаўтварэнне з тым, каб асноўныя прадукты харчавання, аднак-дэне былі даступныя ўсім, хто пражывае ў чарнобыль-скай зоне.

Урад павінен неадкладна прыняць меры па па-вышэнню дзяржаўнай дысцыпліны і адказнасці служ-бовых асоб на ўсіх узроўнях за стан справы ў чарно-быльскіх раёнах і арганізацыю жыццяздзейнасці лю-дзей у месцах адсялення.

Многі ўжо дадзены адпаведны даручэнні і ўста-ноўлены належны кантроль за іх выкананнем.

Ва ўмовах сацыяльна-эканамічнага крызісу нам не абыходзіцца без дапамогі з-за мяжы.

Народ Беларусі ўмеў цаніць і памятаць дабро. Мы шыра дзякуем усім за падтрымку. Асабліва наша ўдзячнасць — брацкаму расійскаму народу.

Вы ведаеце, што адной з галоўных мэтаў ітэ-грацыі з Расіяй з'яўляецца аб'яднанне намагаючых дзявох краін па ліквідацыі вынікаў чарнобыльскай трагедыі. Іх Старшыня Вышэйшага савета Суполь-ніцтва Беларусі і Расіі я запэўніваю вас у тым, што наш сумесны чарнобыльскія праграмы не заста-нуцца на паперы, а будуць усавабляцца ў жыццё.

Але любя дапамога з-за мяжы пры ўсёй не знач-насці не можа, на жаль, у поўнай меры вырашыць нават часткі чарнобыльскіх праблем. Там больш, што сусветнае супольніцтва астыла да людзей Чар-нобыля. Так і хочацца сказаць: Бог яго ведае, дзе гэта можа паўтарыцца...

Мы павінны ясна ўсведамляць, што: ніхто за нас не будзе вырашаць пытанні меды-цынскага забеспячэння пацярпеўшых ад чарнобыль-скай катастрофы;

ніхто за нас не будзе ствараць прымыльныя ўмо-вы для жыцця ў забруджаных раёнах, для аднуд-лення нашых вельмі багатых ворных зямель;

ніхто за нас не вырашыць праблемы жыццяздзей-насці людзей, адселены з чарнобыльскай зоны.

Таму мы павінны праяўляць максімальную ад-казнасць і самастойнасць.

Паважаныя суграмадзяне!

Сёння дзень смутку — 26 красавіка 1996 года дзесяці гадоў пасля Чарнобыля.

У Мінску святым месцам для ўсіх чарнобыльцаў Беларусі стаў парк Дружбы народаў на скрыжаван-ні вуліц Арлоўскай і Карастаянавай. Там устаноў-лены чарнобыльскі камень — сімвал нашай чарнобыль-скай бяды. Тут жа праваслаўная царква ўзводзіць сваю капіцу.

Па ініцыятыве дзявох буйных царкоўных канфе-сій, чарнобыльскіх грамадскіх арганізацый, ліквіда-тараў і перасяленцаў у гэты дзень у 16 гадзін 30 хвілін будзе праведзены хрэсны ход і жалобны мі-тынг з удзелам кіраўніцтва краіны, Прэзідэнта.

Запрашаю ўсіх мінчан, у чым сэрцы стуклае боль Чарнобыля, прыйсці на гэту журботную маніфе-стацыю.

Давайце нізка паклонімся тым, хто, ратуючы ў чарнобыльскае кхалецце іншых, загінуў сам.

Давайце скажам шчырае дзякуй усім тым, хто ўсё гэтыя гады займаўся і працягвае займацца пе-раадоленнем вынікаў чарнобыльскай аварыі.

Беларускі народ перажыў у сваёй гісторыі не ад-ну трагедыю. Упэўнены, што ў чарговы раз ён зноў-дзе ў сабе сілы мужа справіцца з гэтай бядой.

Давайце аб'яднаем намаганні для стварэння працы на карысць беларускага народа, у імя буд-учыі нашых дзяцей!

Калаж Яўгена Пясецкага.

ДУША ШУКАЕ ПАРАТУНКУ...

«Для нас гэта бядя мае ярка выяўлены пачатак, але не мае, на жаль, пакуль бачнага канца»

(З выступлення Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь Аляксандра Лукашэнка 9 красавіка ў Вене на міжнароднай канферэнцыі «Дзесяцігоддзе пасля Чарнобыля: ацэнка наступстваў аварыі»)

Увесь цывілізаваны свет, і Беларусь таксама, адлічвае часавыя паясы ад усёй прынятай рынковага мерывады. Мы ж, беларусы, «па праву» можам карыстацца і яшчэ адным «мерывады» — чарнобыльскім, які, умоўна кажучы, падзяліў на-шу гісторыю на дзве неуродныя часткі — да і пасля Чарнобыля.

Дзяці дзесяцігоддзі нашых лю-дзей вылучылі ў нас узводзіцца і буд-дучыя ўсё самае лепшае, самае вя-лікае. І толькі пасля самай маштаб-най катастрофы XX стагоддзя ўсе ўбачылі, за гадзі панавання таталі-тарнай сістэмы ў нас расцвілі пыш-нымі цветамі і сям'ямі вялікіх абыха-вацца да сваіх грамадзянскіх абавя-заў, і халоднае раўнадудша ўпадлі да людзей. Вось адкуль узяўся той «гонар», якога мы, беларусы, ні ў ко-га не прасілі, — каб жыць нам даве-ку ў так званае постчарнобыльскую эпоху. Гісторыя з гэтай нагоды па-чынае ўжо выступаць свае рахункі, бо і ў цяперашні час далёка не ўсе адказныя асобы, ад якіх залежыць вырашэнне праблемы, «папоўня-лі лямпаў» да гаротнага чарно-быля.

Высвятляецца, што за прайшоў-шыя дзесяці гадоў зноў дастаткова нарабілі памылак, напамілаў дроў: і сёння прапануюцца канцэпцыі, у якіх сцвярджаецца, што радыяцыя, маў-ля, «пазыхава адступала» і на па-раненай зямлі Беларусі пачаўся так званы «аднаўленчы перыяд». Забру-джаныя населеныя пункты расчы-раюць.

Аўтар гэтых радкоў пазнаёміў-ся ў той дзень у храме з урачом-педыятрам дзіцячага анкалагі-чнага аддзялення НДІ анкалогіі ў Бараньскім Галіна Сявасі-яна, якія заўсёды апыае сваіх ма-лячых пацыентаў. Яна з'яўля-ца яшчэ і членам бацькоўскага камітэта таварыства «Дзеці ў б-дзе». Вось што сказала Галіна Яўгенаўна:

— Богаслужэнне адбываецца за здароўе нашых хворых дзяцей, якія лячацца, а таксама ў памяць тых, якіх ужо няма з намі. Я, як спецы-яліст, у многім звязваю рост захвор-валасці з Чарнобылем. Многі з хва-роб яшчэ не так моцна правіліся, але ў будучым... Узростаў ж не толькі колькасць анкалагічных захворван-няў у дзяцей, але і ў дарослых. Лю-дзям абавязкова трэба дапамагчы, каб яны ў нешта верылі, умацавалі-ся ў гэтым. Медыцына ж не заўсё-ды і не ўсё можа, і бацькі хворых дзяцей звыкліся да вышэйшай сі-лы. Бо цяжка прывыкнуць да таго, што тваё дзіця таксама хворое. Ды і наогул немагчыма.

... Як заўсёды на Светлую сядмі-цу, Велікодныя свята, адбылося ўра-чыства велькідныя богаслужэнне, прыйшоўшы ў храм дзеці спавда-лі, прачыталіся Святых тайнаў Хрыстоўска — дзеля таго, каб Гос-подзь сапраўды дапамог ім у іх б-дзе. Пасля хроснага ходу адбыўся падаяны малебен, упаміналіся за здароўе імяны тых дзяцей, якія прыйшлі ў храм, упаміналіся і іныя імяны — дзіцяці, якіх ужо ніколі не змогуць судзіць прыйсці.

Храм гэты — адначасова і помнік ахвярам Чарнобыля. Таму прачула-ся і абавязковая ўрачыства-сумная чарнобыльскае малітва:

«Госпадзі Ісусе Хрысце, Божа наш!»

Дай прытулак усім пацярпеўшым ад ядзернай катастрофы ў Чарнобы-лі, не дай ім застацца без прытулку і надзеі на будучае жыццё, даруй ім мужнасць і веру ў Тваё ўсемагутнае дапамогу...

Ачысці, Госпадзі, рукою Тваёю зямлю, паветра і воду ад згубных на-ступстваў беды, якая адбылася. Абарані нас малітвамі Усебярэч-нага Уладзіслава нашай Багародзіцы, усіх святых, у зямлі Беларускай пра-вінцы, і ўсіх святых. Амінь».

Сустраўся аўтар і з настаяце-лем храма свяшчэннікам Ігарам КАРАСЦЯЛЕВІЧ. Ён шчыра і грунтоўна выказаў свой пункт по-гляду.

— Аўцец Ігар, у богаслужэнні гу-чыцца пастаянная думка: «Смерцю смерць поправа...»

— Сваім уваскрэсненнем Господзь наш якраз і перамог смерць. Гэта дае надзею, упэўненасць тым, хто жыве, што душа чалавека з усім, што ёй уласціва, пасля нашага зямнога жыцця не знікне. Господзь дае нам надзею на вечнае будучае.

— Бог і вера ў яго дае палёгку хворым дзецям, іх бацькам. Далёка не ўсе шукаюць палёгкі ў сваім становішчы ў зямных, так сказаць, уладах...

— Вы, вядома, ведаеце, што і сёння хто-ніхто з адказных афіцый-ных асоб пагаворвае: маўляў, Чар-нобыль — гэта не так ужо і страшна. Ці трэба з ім спрачацца?

— Гэта ядзерная катастрофа — наогул ненатуральная падзея. Цу-доўная, але і знявечаная беларус-кая прырода — і раптам будзе без людзей? Мёртвае вёска, мёртвы горад, без жыхароў — што можа быць больш страшным і ненату-ральным?

Трэба сказаць, што ёсць яшчэ і духоўны Чарнобыль, менавіта яго вынікам з'яўляецца Чарнобыль фізич-ны. Увечце: семдзеці гадоў бага-борніцтва ў краіне і грамадстве! Як толькі знішчылі ў чалавеку ўсё са-мае чалавечнае, самае светлае — так і «атрымалі плён». Якія могуць быць адносіны ў такім грамадстве, у тым ліку і да чарнобыльцаў?

Гл. 3-ю стар. ➡

ПАРЛАМЕНЦКІ ДЗЁННІК

У ПАРАДАК ВЫПЛАТЫ ЗАРПЛАТЫ ПРАПАНУЮЦЦА ЗМЕНИ

Амаль цалкам першую палову дня 25 красавіка Вярхоўны Савет Белару-сі прысвоіў ратыфікацыю дагавору і пагадненню, якія наша рэспубліка за-ключыла на працягу 1993—1996 гадоў з іншымі дзяржавамі.

У першую чаргу ўвазе дэпутатаў быў прадставлены пакет докумен-таў, якія былі падпісаны 6 лютага 1995 года ў Вільні. Гэта Дага-вор аб добрасуседстве і супрацоў-ніцтве паміж Рэспублікай Беларусь і Літоўскай Рэспублікай, Дагавор аб беларуска-літоўскай дзяржаўнай граніцы і Пагадненне паміж урадам Рэспублікі Беларусь і ўрадам Літоў-скай Рэспублікі аб «Аб'екце 500» і ГЭС «Дружба народаў». Нагадаю, што ў апошнім дакуменце размова ідзе пра два інжынерныя збудаван-ні, якія абслугоўваюць Ігналінскую АЭС, але знаходзяцца на нашай тэ-рыторыі. Першаароваццкі разглед-заны дакумент быў абумоўлена прызваннем у Беларусь старэйшай сый-ма Літоўскай Рэспублікі Чэснаваса Юршэнаса. Я вядома, літоўскі за-канадаўчы орган са свайго боку 23 красавіка ратыфікаваў памяныны дакументы, таму для абмену раты-фікацыйнымі грамадзяніна аналагічны крок прабываўся і ад Вярхоўнага Савета. З гэтай задачай парламен-тары справіліся без асаблівых спрэч-каў.

Потым наступіла чарга іншых міждзяржаўных і міжуродавых па-гадненняў. Амаль без затрымкі дэ-путаты корпус адобрыў Дагавор аб дружбе і добрасуседстве паміж Бе-ларуссю і Украінай, Консульскую канвенцыю паміж нашай дзяржавай і Расіяй, Пагадненне аб правядзенні ўзгодненых палітыкі на транзіт прыроднага газу. Дэпутаты такса-ма ратыфікавалі пачынаючы абаро-не інвестыцыі. Такім чынам, у лік краін, з якімі Беларусь будзе мець такія дамовы, учора ўвайшлі Укра-іна, Францыя, Румынія, Швецыя і Ні-дэрланды. Таксама пачы міжурада-вых пагадненняў датычыліся пазы-гання давайнога падаткаабкладання: з Малдовай, Літоў, Латвіяй, Расі-яй і Кітаем.

Тым не менш, гэта невялікая частка дакументаў, якія маюцца на руках у дэпутатаў і чакаюць іх адабрэння. Сярод дагавораў, якія прадставлены ў Вярхоўны Савет, ёсць і Дагавор аб стварэнні Суполь-ніцтва Беларусі і Расіі, падпісаны ў Маскве 2 красавіка 1996 года.

-А ДРАЗУ ВІДАЦЬ, Міхалі Канстанцінавіч, што ва-ша «чарнобыль-ская» пошта практычна ідэн-тычная нашай рэдакцыйнай. Хоць у кожнага скаржніка, зра-зумела, свае балачкі, аднак сут-насць большасці пісьмаў зводзі-ца да чатырох-пяці бюра-кратычных сюжэтаў: ліквідата-ра, хоць у яго на гэта «званне» маюцца ўсе пацверджальныя даведкі, прымушаюць бегаць па начальніцкіх кабінетах; пера-сяленцу адмяняюць ва ўладка-ванні на работу, жыхару зоны — у належных ільготах і г. д.

Разгледзець кожную скаргу з выездам на месца фізічна проста немагчыма. Кожна можа для пачатку праінфармаваць чытачоў, якія з ільгот, прагледжаных чарнобыльскім законодаўствам, засталіся, а якія вядомым ука-зам адменены? Ці, мямка кажу-чы, дзеянне якіх «прыпынены»? Вельмі ўжо сёння ўсё заблыта-лася...

— Працей будзе пералічыць тыя льготы, які «адменены»-пры-пынены (хоць я асабіста думаю, што гэта «за час часова»). Дык вось, гэта датычыцца беспрацэнтных па-зыч, а таксама беспрацэнтных па-зыч на будаўніцтва ці набыццё ін-дустрыяльных жылых дамоў, набыв-цё кватэр у жылёва-будаўнічых ка-аператывах.

Адменены і бесплатны праезд у грамадскім транспарце. Не прада-стаўляецца 50-працэнтная зніжка з кошту праезду адзін раз у год у лю-бі калец краіны туды і назад. Ад-менены і льготы па аплаце 50 пра-цэнтаў кошту камунальна-бытавых паслуг, квартплата і г. д.

— Атрымліваецца, што калі мне трэба будзе павесці сына на аздараўленне, дык з-за дзі-кага кошту білетаў на аўтобус нам лепш пасадзіць дома і ла-савацца не вельмі «чэстыя»

З жылём для жыхароў зо-ны наступнага адсялення, як ба-чыны, атрымліваецца яшчэ больш цяжка. У чэстыя месца-ваці дзяржаўнай чарнобыль-скай кватэры яму не належыць па закону, а пазыч на яго будаў-ніцтва не дадуць. Дык гэта ж ча-лавеку абсалі ўсе канцы! Зна-чыць, сядзі на ўласным агаро-дзе, на якім лічынкі нашчоў-кава 10—15 юры, ды кармі роднае дзіця падарункамі? Нішто сабе «падарунчак» на дзесятым годзе нацыянальнай трагедыі. Дарчы, які механізм а-зўлення такіх «падарункаў»?

— Справа выглядае наступным чынам. Прэзідэнт, маючы на гэта права, выйшаў у парламент з за-канадаўчай ініцыятывай — накіраваў у Вярхоўны Савет праект закона «Аб улічэнні некаторых ільгот для асобных катэгорый грамадзян». На той час, пакуль гэты праект раз-глядаўся ў камітэце ВС, у выкана-чай уладзе ўнікла спуска паўныя льготы ў зоне 1 — 5 юры адроз-ня адміністрацыі.

Вярхоўны Савет не пагадзіўся з такім падыходам, і льготы, заклад-зеныя дзесятым заканадаўствам, чарнобыльцам і ліквідатарам пакінуў. Там не менш, многія з іх па-раней-шай «адменены»-прыпынены, зна-ходзяцца ў саабебавым «падвеша-ным стане», хоць гэта і не наша ві-

ЧАС ЗЫРАЦЬ КАМЯНІ, або Год працверажэння

Ці змаглі ў Беларусі за дзесяцігоддзе ліквідацыі наступстваў Чарнобыля абараніць заложніцаў ядзернай катастрофы?

З усіх справаздач самая «арыфметычная», нашіптаная лічбамі, — гэта, відаць, справа-здачы па выкананню («сваенню») капіталаўла-данняў тых ці іншых пазіцый чарнобыльскай Дзяржпраграмы. Але ці дае мех лічбаў карціну сапраўднага сённяшняга стану постчарнобыль-скай сітуацыі ў Беларусі?

Не будзем аспрэчваць: так, за гэты час для чарнобыльцаў пабудавалі 60 тысяч жылых да-моў і кватэр, з зоны пераселена больш як 130 тысяч чалавек. Газіфікаваны райцэнтры Карма, Чачэрска, Хойнікі, Нароўля, Ельск, Буда-Каша-лёва, Чэрыкаў, Слаўгарад, пабудаваны дарогі, пракладзены водаправодныя сеткі і г. д. Аднак ці адпавядаюць велізарныя затраты народных грошай, страчаны час таму эфекту, які мерка-ваўся?

На гэта ў пэўнай ступені даюць адказ вынікі апошняй (красавіцкай) пазедкі Прэзідэнта Бе-ларусі Аляксандра Лукашэнка ў забруджаных ра-ёнах. Што ён сказаў у час падагульняючай на-рады? Аказваецца, за мінулыя дзесяці гадоў... было зроблена шмат памылак! Самая стра-шная з іх — забруджаная зямлі былі закінуты. Есць яшчэ памылкі? Есць! Напрыклад, бяздумнае пе-расяленне людзей, што выклікала мноства са-цыяльных і іншых праблем. Заканамерна ўні-кае пытанне: а ці існавала ўсе гэтыя гады дак-

ладна акрэсленая па армянцях чарнобыльская палітыка?

Ці вучымся на старых памылках? Не вель-мі, бо ўжо сёння закучваем новую «рэбурсы». Нядаўна зацверджаны новы пералік тэрыто-рыі і населеных пунктаў, што адносяцца да зон радыяцыйнага забруджвання, — адроз-ня 200 тысяч чалавек былі пазбавлены абсалют-на ўсіх ільгот. На якім падставе гэта зробле-на? Гэтыя дзеянні і называюцца «сацыяльнай абаронай» пацярпеўшых ад катастрофы?

Да гонару Прэзідэнта, ён адрозня асэнсаваў, якая міна закладваецца на шляху яго ўнутры-дзяржаўнага курсу, і ў многім фактычна дэ-завураваў разніне ўрада, даручыўшы яму тэр-мінова падрыхтаваць пастанову, каб школьнікі ў забруджанай зоне па-ранейшым маглі бя-сплатна харчавацца і дзеці аздараўляліся за кошт дзяржбюджэту. Аднак зноў пытанне: ад-куль такое «рознагалоссе» ў вышэйшых сферах выканаўчай улады? Ніяк не скажаш, што гэта сведчанне ўважання, узаемаўважанай чарно-быльскай палітыкі на сучасным этапе.

Свой пункт гледжання на сітуацыю выказвае намеснік старшын Камісіі Вярхоўнага Савета па праблемах чарнобыльскай катастрофы Мі-халі ГРУШЭЎСкі.

Напомяню, што ўвесь кансаліда-ваны бюджэт Беларусі — 56 трыль-ёнаў, на чарнобыльскую праграму адлучана 4,6 трыльёна рублёў. Такім чынам, ад усяго кансалідава-нага бюджэту «адкінуты» льготы складваюцца... 0,27 працэнта! Вось дзесяць якіх «эканаміч» на-рабілі шуму ў краіне, узбуджалі чарнобыльскае насельніцтва! Гэта — уважання палітыка?

Між іншым, каму-нікому можна было б і больш уважліва ўгледзецца, на якія структуры і колы дзе грошай. Узвясць хоць бы структуры тэ-рыт. ж. МУС. Суседзя з намі Поль-шча па насельніцтву ў чатыры ра-зы большая за Беларусь, а работ-нікаў праваахоўных органаў там столькі ж, колькі і ў нас. А мы спра-чаемся, дзе браць сродкі...

Вашу думку зразумей: абла-давацца дзяржбюджэту ў нас імкнучыся за кошт неабароненых жыхароў забруджанай зоны. Па-дыдох, зразумела ж, непатра-ны, а таму патраба «іза-лагаўнае забеспячэнне», пэўная база.

— Гэтая «база» ўжо якая і па-ведзена. Называецца яна «канцэп-цыя ахоўных мераў у адпаведнасці з перыядам для насельніцтва, якое пра-жывае на тэрыторыі Рэспублікі Бе-ларусі і падверглася радыяактыў-наму забруджванню ў выніку чарно-быльскай катастрофы». Гэта та-кая «ітэра» канцэпцыі, што яна дае магчымасць дзяржаве зняць з ся-бе адказнасць за лёс міліянаў сваіх грамадзян. Не буду перакрываць, яе прагнучае ў гэты сацыяльны заказ яшчэ мінулага ўрада, — у га-зетах такая інфармацыя ўжо была. Скажу толькі пра тое, што шыро-кай грамадскай яшчэ невядома.

19 студзеня гэтага года ў Вяр-хоўны Савет прыйшоў з урада да-кумент, у якім гаворыцца, што Ка-бінет Міністраў пастановай ад 30 лістапада 1995 года № 650 адо-бырыў гэтую канцэпцыю. А Дзяржпра-грама (распрацаваная, зразумела, на аснове «новай» канцэпцыі) бы-ла адобрана ўрадам ужо... 12 ве-расня мінулага года. Як зразумець гэтыя таемнікі «нажніцы» ў тэр-мінах і ўвогуле непаслядоўнасць дзеянняў?

Самая ж канцэпцыя, наколькі вяр-дома, у Акадэміі навук Беларусі так і не была толкам разгледжана і не адобрана. Так што пакуль гэта ні-як не дакумент, але ж, глядзіце, якія лёсасонная для людзей рашэнні прымаюцца ўжо на падставе «за-цверджанай» канцэпцыі. Таму мы зрабілі запыт і ў Акадэмію навук, і ў Пракуратуру Рэспублікі Беларусі. Калі ж у выніку дакументальна па-цвердзіцца, што тут мелі месца па-рушэнні законаных правіл! І пра-дур, то трэба будзе ставіць пытан-не аб адказнасці афіцыйных асо-б, якія гэтыя «гугнылі» займаліся.

Не трэба забываць і пра паста-нову ўрада № 116, ад 19 лютага гэтага года — гэтым самым «эм-нілі» граніцы радыяактыўнага за-бруджвання, шмат населеных пун-ктаў з зоны з узроўнем 1—5 юры ўжо сталі быццам бы «чэстымі». На-прыклад, у Чэчырку і Нароўлі яшчэ нядаўна было да 15 кв. км, а ця-пер яны апынуліся ўжо ў зоне 5—10 юры. Гэта што; за дзесяці гадоў радыяцыйнага абстаноўка ў Белар-усі палепшылася амаль ў два разы? Каго падманяем?

Ці варта ўжо гаварыць пра та-кую «грабніцу», што гэтым разшэ-нем адрозня сотні тысяч дзяцей у зо-не былі пазбавлены законанага пра-ва на аздараўленне! Добра, што хоць Прэзідэнт хутка адрэагаваў і запатрабаваў гэтае права захаваць.

— Вось і атрымалася: пасля гучных фанфар і ўзнёслых спра-ваздач наступіла працверажэн-не. Шмат каманьёў, па біблей-скаму выразаў, раскідалі мы за прайшоўшы час, каб планавалі і будавалі на «чарнобыльскім полі» не заўбодзі тое што трэ-ба, быццам бы і займаліся лік-відацыі наступстваў катастро-фы, а чалавек у зоне заставаў-ся сам па сабе.

У нашага Прэзідэнта пасля пазедкаў у забруджаных раёнах наступіў, можна сказаць, свое-асаблівы момант ісціны, калі ён убачыў правалы ў чарнобыль-скай стратэгіі і таму выказаўся так: налямалі дароў, запалохалі людзей, сагналі іх з месца. Сло-вам, даў ацэнку «прафесіяналі-зму» тых, хто прымаў надуманыя рашэнні.

Што застаецца? Збіраць тыя «каманы», а заадно і матэрыяль-ныя рэсурсы. І зноў закахваць рукамі. Ці не так, Міхалі Кан-станцінавіч?

— З гэтай выновай ўвогуле згоды. Мазайка фактаў і падзей, даўно мінулых і зусім нядаўніх, па-цвярджае, што дакладнай і пасля-доўнай (а таму і — вынікавай) чарно-быльскай палітыкі ў нас сапраў-ды не напіралася. У многім гэта звычайнае шараханне, а іны раз і бездапаможнасць пры прыняцці ра-шэнняў.

Так што над урокам дзесяцігод-дзя, якія прайшлі пасля катастро-фы, усім нам трэба моцна задума-ці і асэнсавваць ё. Каб праз наступ-ныя дзесяці гадоў не прыйшлося займацца тым жа самым.

Інтэрв'ю правёў Валеры ЧАРНЫЎСкі.

НЕ ХВАРЭЎ!

ПАЭМА

Гл. 1-ю стар.

«А здароўе?» — «На жаль, Гош і Гош з той пары...»

Тут, шаноўны чытач, Будзе рад ці не рад, — Год на сорок дазволі Мне вярнуцца назад.

Ціх ліпенскім днём, Праз чатыры гады Ад чарнобыльскай — Жудай, жалёвай бяды, Я прыехаў у край, Што збярэўся гаротным, Як Зацэпурашаны.

Па асфальтавым, Боішым калізе бальшаку, На Лёгі рафік вьезе нас На Прыпяць-раку. Не быў ён боішым, а зараз... Памерла шаха: Каб адна хоча дзе-небудзь Мільнула душа! Ці машына якая, Ці трактор, ці воз... Зайрэшцеся наўкол — І на скуры мароз.

То праз лёс, то праз поле Наш рафік бьажыць, Міма вёсак базлюдных Дзе болей не жыць, — Ні кахачь, ні раджаць, Ні дзяці гдаваць, Ні дамы будаваць, Ні абед гатаваць...

Еду. Пільна гляджу, З горкай думай пра лёс. А праз шэры асфальт Буйны пырык парос. Атлусцелыя зайцы На ўзбочках шашы Не шалюцца, што трэба Бяжыць машын. Шнурам дзікіх свіні Ідуць на палас — Не зьвяртаюць Нікай увагі на нас. Дзе каўлі стаіць Высокай траве. Длапатым спакоём Зьзяў ё тун жыць. Тут даўно не было Чалавечай нагі. Замыкалі палёткі. Здылілі лугі.

Так да Прыпці самыя Нас рафік давёз. Дзе марудна плылі Пад навісою лоз. «Толькі сцекжы, за мной, — Працісь нас правядзі, — Каб у вобвы ў вас Пыл з траўбы не пранік...»

Я не вышху ўзшыю, Ягладжу на ЧАЭС — На трагедыі зьдань, На працяпце-прагрэс. Дзе ў далёкай смуге Дол і лёс маючыць — Карпусы над зямлёй, Як пацвяры, тырчаць.

Страшны лёс, што дасюль Я не бачу, зямную, Я зусім не зямным — Зорным сугам сумую? А там, што не толькі Для шара зямнога — Для суаветы ўсёго Майго сэрца зямнога... Я верну ў шчыне! Таму без вагання Падаруся з вакала У ціхі зваўлак, Дзе домік у садзе, Куды на расстанні Прынёс ёй як сімвал Букет незабудак...

Дык чаму ж, які цябе Я не бачу, зямную, Я зусім не зямным — Зорным сугам сумую? А там, што не толькі Для шара зямнога — Для суаветы ўсёго Майго сэрца зямнога... Я верну ў шчыне! Таму без вагання Падаруся з вакала У ціхі зваўлак, Дзе домік у садзе, Куды на расстанні Прынёс ёй як сімвал Букет незабудак...

Вось зарэз, Вось выйдзе, Ачынціць мне дзверы. Вось, зьзякам ззяжыкаўшы, Ключ падбірае. На крок адступіла, І нібы не верыць, І нечым зьбянтэжана Тэкла старая.

«Дзень добры! Даруйце, калі ранавата. «Дзень добры! Заходзіце!» «А Настаска ўсталя?» «Усталя і — знікла. Не сьнедаўшы нават. Пахвала Наста. Куды — не сказала.

Заходзіце ж! З дарогі — Крыху адлучыце... І кропка для госьця Падсунула майце. «Вы мне выбачыце, Вы тут пазастаіце, Там прымуся на кухні Якіз распаліла...»

У домік у гэты Заходзіў я часта: Бывала, так рана І так нечакана — Наўмысна — каб трохі Завалася Наста, Што вочы Яшчэ пазіраюць заспана.

Што вусны Яшчэ не гатовы спаткацца. Хоць сэрца: «Гатові! Гатові!» — крычала. А сёння... Гатовы душы разарвацца. Чаму — не спаткацца? Чаму — не чакала?

Вярнулася Тэкла, Зірнула спадана: «Яна там усё Напівала ў паперку. Учора, Я толькі Прышла тэлеграма. Я зараз дастану, Схаваў я кувэрку...» І вась я чытаю — І чую: па твары, Па сэрцы, па мыслях — Гарача нешта.

«Даруй мне, мой слаўны, Мой добры таварыш: Мы мусім растацца. Не з крывёю, канешна. Ты капска не думай. Так выйшла. Так трэба. Мне іншая Суджана доля на сьвец. Я веру: Душуня гэта мінтрога Цібе не надломіць... Бывай, мой пазе!»

Як гром прыбіты, Схвэў я зямлю. Што значыць Страшная гэта загадка? Так трэба? Дзе свет жа зацямруўся белы! Над прорыв ішоў я — І трэснула кладка!

А зрэшты... А зрэшты, Ну што тут не ясна? 1990—1996

Усё — натуральна. Усё — зразумела. Ты ў лёс свой шчаслівы Павеюў заўчасна. Дзяўчынка з Палесся Той веры не мела.

Не будзь ёй суддзёю. Ёй іншая вера Па міласці Божай Душу акрыліла. Пакуль ты тут выйш Паранымым зварам... Ну што табе вусны Пакутна скрыліла?

Не будзь ёй суддзёю! І сам не пакутуй! О, Божа! Хіба я Суджу і караю? Але і спачываю Не трэба банкруту. Хіба я пакутую? Я... паміраю.

Крохым вёскай. Былой. Што ні хата, ні двор — Ні прыкрыты жыццё: Быццам выкасіў мор. Цішынёй, нематой Жах усё тут славіў. Хоць бы кот дзе прабег Ці сабака заў...

Дух пустэчы паўсюль. Дух магільнага тхла. Прыпылілі: «Тут Наста Шчадрых жыла.» Хата ўсё ў бур'яне. Аж да самай страхі — Не вярнуў кусты — Лебяды кіхлі. Хоць за дотам Бранкі І шнуруе надзор — Ні вагон, ні дзяверэй: Зняў і зваў марадзёр.

«Зойдзем?» — «Зойдзем, — кажу. — Не прыйшліся тады — Ад сумных палля, Ад бароў судоўных, Ад лугоў-мурагоў, Ад лугоў-мурагоў, Ад вятрычых вясёлх...»

Ад зямлі, ад зямлі — Ты зямная, зямная, І прыйшла ў мае сны З врай кавенню мая, І там у валасах Светларэза-шаўкоўых І ў далонях тваіх Водар зьлёлак маіх...

Ад зямлі, ад зямлі — Ты і ў снэ, і ў малітвах. Бачу нокі ў расе — У травінах наліліць, Бачу вусны твае — Іх пылком запілыла, Як духмяны букет Ты да твару туліла.

Дык чаму ж, які цябе Я не бачу, зямную, Я зусім не зямным — Зорным сугам сумую? А там, што не толькі Для шара зямнога — Для суаветы ўсёго Майго сэрца зямнога... Я верну ў шчыне! Таму без вагання Падаруся з вакала У ціхі зваўлак, Дзе домік у садзе, Куды на расстанні Прынёс ёй як сімвал Букет незабудак...

Дык чаму ж, які цябе Я не бачу, зямную, Я зусім не зямным — Зорным сугам сумую? А там, што не толькі Для шара зямнога — Для суаветы ўсёго Майго сэрца зямнога... Я верну ў шчыне! Таму без вагання Падаруся з вакала У ціхі зваўлак, Дзе домік у садзе, Куды на расстанні Прынёс ёй як сімвал Букет незабудак...

Вось зарэз, Вось выйдзе, Ачынціць мне дзверы. Вось, зьзякам ззяжыкаўшы, Ключ падбірае. На крок адступіла, І нібы не верыць, І нечым зьбянтэжана Тэкла старая.

«Дзень добры! Даруйце, калі ранавата. «Дзень добры! Заходзіце!» «А Настаска ўсталя?» «Усталя і — знікла. Не сьнедаўшы нават. Пахвала Наста. Куды — не сказала.

Заходзіце ж! З дарогі — Крыху адлучыце... І кропка для госьця Падсунула майце. «Вы мне выбачыце, Вы тут пазастаіце, Там прымуся на кухні Якіз распаліла...»

У домік у гэты Заходзіў я часта: Бывала, так рана І так нечакана — Наўмысна — каб трохі Завалася Наста, Што вочы Яшчэ пазіраюць заспана.

Што вусны Яшчэ не гатовы спаткацца. Хоць сэрца: «Гатові! Гатові!» — крычала. А сёння... Гатовы душы разарвацца. Чаму — не спаткацца? Чаму — не чакала?

Вярнулася Тэкла, Зірнула спадана: «Яна там усё Напівала ў паперку. Учора, Я толькі Прышла тэлеграма. Я зараз дастану, Схаваў я кувэрку...» І вась я чытаю — І чую: па твары, Па сэрцы, па мыслях — Гарача нешта.

«Даруй мне, мой слаўны, Мой добры таварыш: Мы мусім растацца. Не з крывёю, канешна. Ты капска не думай. Так выйшла. Так трэба. Мне іншая Суджана доля на сьвец. Я веру: Душуня гэта мінтрога Цібе не надломіць... Бывай, мой пазе!»

Як гром прыбіты, Схвэў я зямлю. Што значыць Страшная гэта загадка? Так трэба? Дзе свет жа зацямруўся белы! Над прорыв ішоў я — І трэснула кладка!

А зрэшты... А зрэшты, Ну што тут не ясна? 1990—1996

УВЕКАВЕЧАНЫ ПОДЗВІГ МІЛІЦЫ

Праз чарнобыльскае пекла прайшлі калі чатырнаццаці ты-сяч работнікаў міліцыі і ўнутра-шніх войскаў нашай рэспублікі. Там, на забруджаных землях Браніскага, Хойніцкага і Нароў-лянскага раёнаў, першыя групы іх ужо дзейнічалі ў апошнія дні і ночы красавіка 1986 года, калі афіцыйныя органы Саветаха Саюза і Беларусі аб выхуку на чавёртым блоку Чарнобыльскай АЭС яшчэ маўчалі.

Асноўная нагрузка лягла на плечы работнікаў падраздзялення Гомельскага УС і апэратыўнай групы Міністэрства ўнутра-шніх спраў рэспублікі, якія 3 мая 1986 года на базе Хойніцкага РАУС арганізавалі штаб па лік-відацыі вынікаў аварыі на Чарно-быльскай АЭС. Не ўкладваючы сі-лі здароўя, работнікі міліцыі бы-лі нечаканна звужавалі насельні-цтва, дэжурны на кантрольна-пра-пунктных пунктах, патулявалі ў небяспечнай зоне і г. д., і ніхто з іх не здарэўся свайму пра-фесіянальнаму абавязку.

Можна з упэўненасцю ска-заць, што міліцыя дзень пры дні і тады, у 1986 годзе, і пасля, у постчарнобыльскі перыяд, здзяйсняла подзвіг, звязаны з ліквідацыяй вынікаў аварыі. Сё-ня калі сямідзесяці працэнтаў тых, хто ўдзельнічаў у гэтых ра-ботах, па медыцынскіх паказчы-ках аднесены да катэгорыі асба-лівых рызык, многія сталі інва-лідамі, а многія ўжо пайшлі ад нас на век вечны.

У памяць аб іх гэтым днімі на будынку Хойніцкага РАУС, дзе ў 1986 годзе размяшчаўся штаб УС Гомельскага аблвыканкома і апэратыўнай групы Міністэр-ства ўнутраных спраў рэспублі-кі, ва ўрачыстай абстаноўцы бы-ла адкрыта мемарыяльная дош-ка, якую асвятлю аіццэ Уладзі-мір. На мітынг выступілі началь-нік Гомельскага УС Віталь Ана-насавіч, намеснік міністра ўнут-раных спраў рэспублікі Міхалі Крэчка, старшыня Хойніцкага райвыканкома Алег Акуша, бы-лы начальнік Гомельскага УС, ві-цэ-прэзідэнт рэспубліканскай а-сцыяцыі «Шчыт Чарнобыль» Святлан Сазанкоў, начальнік Ві-цэскага УС Аляксандр Пахо-маў, намеснік начальніка след-чага ўпраўлення Гомельскага УС, дпутат Вярхоўнага Сае-та Беларусі Леанід Глухоўскі. У гэты ж дзень пад гукі жалобнай мелодыі ў суседнім Братне дэ-легатцыя міліцыі з усіх абласцей рэспублікі і пажаўнай службы ўсклалі кветкі да бюста Ваіслава Іг-наценкі, які загінуў пры тэўшэн-пажары на Чарнобыльскай АЭС. Дэлегатцыя хвільнай маўчаньня ўшанавала памяць павольна іх загінуўшых ад «мірнага» атама.

Уладзімір ПЕРНІКАЎ.

УСПАМІНЫ АБ БУДУЧЫМ

Памяць аб ядзернай катастрофе, фізічны і матэрыяльныя не наступствы — усё разам цісне на людзей цяжкім прэсам. Наш лёс ця-пер — ці выстаіць пад гэтым цяжарам, знай-сці ў сабе сілы, каб пераадолець бяду, ці, апус-ціўшы рукі, проста здацца. Ці настрыліся мы на перамогу? І кіруючы структуры, і наша грамадства, і кожная канкрэтная асоба сама па сабе?

Лёс нацыі, калі не ўдавацца ў залішнія «фі-ласофстваванні», — гэта лёс кожнага грама-дзяніна, памножаны на колькасць усіх нас. Гле-дзім жа пра «чарнобыльскую прызму», лепш за ўсё, думаецца, асэнсуюць гэтае важней-шае пытанне на прыкладзе чалавека, які толькі ўстаўпае ў жорсткае кола праблем нашай су-ровай постчарнобыльскай рэчаіснасці.

Што дамоўляе пра чарнобыльскую катастро-фу, яе вынікі і сваё далейшае жыццё тыя, хто

хутка прыйдзе на змену нам, дарослым? (Пры-ўсёй «несур'ёзнасці» іх разваг і высноў (што яшчэ, між іншым, трэба даказаць!) варта па-мятаць тое, што народжана тысячагадовай мудрасцю народаў усіх краін існуе, а менаві-та: «Вуснамі немаюцца гаворыць ісціна».)

Думкі, выказаныя вучнем-падлеткам Яра-славам Бяляеціным, які ў з'яўляюцца та-кай інфармацыяй для роздуму.

Калі гримнуў чарнобыльскі выбух, яму не было і чатырох гадоў. Да гэтай «падзей» ён быў увогле актыўным, жыццерадасным хлоп-чыкам. Шасць гадоў разам з бацькамі пра-жыў пасля ядзернай катастрофы на забруджа-най радыяцыйнай зямлі Чачэрска, і як гэтае «мо-сечнае» жыццё адбілася на яго здароўе, на зразумець з яго ліста. Дзякуй Богу, што ў фондзе «Спадчына Чарнобыля» знайшліся добрыя людзі, якія змаглі арганізаваць адпра-ўку Яраслава на аперацыю да амерыканскіх урачоў. Зноў жа, дзякаваць Богу, ён цяпер жы-вы, увогле здаровы і дзеляцца з намі ўсім сва-ім перажытым.

Застаецца дадаць, што сваё сачыненне Яраслаў, які і многія іншыя дзеці, падрыхтаваў пры выкананні творчага задання пад назвай: «Я вам пішу». Гэты вучнёўскі твор прадставіў газеце для апублікавання Рэспубліканскі цэнтр дзіцяча-юнацкага турызму і экскурсій Міні-стэрства адукацыі і навукі, які правёў літа-турна-краязнаўчую віктарыну «Зямля бацькоў» — жыцця крывіца.

Чытачам жа меркаваць, чаго ў гэтых дум-ках-ўспамінах больш — тугі і смутку ці апты-мізму і надзеі, веры ў тое, што ўсё абдызца-ці і ўсё мы жывімё там, як таго заслугоўва-юць нашы людзі і іх дзеці.

Чытачам жа меркаваць, чаго ў гэ

**У ПАРАДАК
ВЫПЛАТЫ
ЗАРПЛАТЫ
ПРАПАНАЮЌІ
ЗМЭНЫ**

Тел.: (0172)
641-441, 649-773, 648-257.

Друкарня выдавецтва «Беларускі Дом друку». Мінск, праспект Ф. Скарыны, 79. Тыраж 100.634. Індэкс 63850. Зак. № 2080. Выходзіць 250 разоў на год. Нумар падпісаны ў 20.15.
М 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
П 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11